

Men stelle zich nu voor, dat over een zeker onderwerp gestemd moet worden. De Afdeelingen onder A genoemd stemmen tegen, die onder B vóór; de stemmen staken, ergo is het voorstel verworpen, niettegenstaande 778 leden vóór en slechts 339 tegen gestemd hebben.

Voegt men nu nog een kleine Afdeeling bijv. Meppel, uitbrengende één stem, bij A, dan beslissen dus 349 leden over alle voorstellen, niettegenstaande meer dan het dubbele aantal leden daartegenover staat.

Uit het bovenstaande blijkt m. i. voldoende dat deze zaak nog voor veel verbetering vatbaar is, doch aangezien men, met de ondervinding daaromtrent het vorige jaar opgedaan, wel niet spoedig weder wijziging der statuten op dit punt ter hand zal nemen, zou het misschien aanbeveling verdienen om eventueel bij elke stemming aanteekening te houden welke Afdeelingen vóór en welke tegen gestemd hebben en achter het cijfer aangevende het aantal ingebrachte stemmen tusschen twee () te plaatsen het aantal leden, hetwelk daardoor wordt vertegenwoordigd. Het zou niet onmogelijk zijn, dat men te eenigertijd dan bijv. in het verslag zou kunnen lezen: Voorstel „Q” werd in ontkennenden zin beantwoordt met 44 (800) tegen 35 (350) stemmen of wel, voorstel „Z” werd wegens staking van stemmen 41 (778 vóór) tegen 41 (339 tegen) verworpen.

Op deze wijze zou men zich een beter oordeel over de gehouden stemming kunnen vormen en minder gevaar loopen misverstaan te worden indien men eventueel beweerde, dat zelfs in geval van staking van stemmen toch een *krachtig* verzet had plaats gehad. De zaak is gemakkelijk uitvoerbaar. Indien men telken jare eenige lijstjes laat drukken, waarop de Afdeelingen met hun ledental in alphabetische volgorde voorkomen, zooals bijv. het bovenstaande model, en voor elke stemming een afzonderlijk lijstje gebruikt, is het weinig tijdroovend om zoowel het aantal stemmen als het ledental op te geven.

Onder dankbetuiging, Mijnheer de Redacteur, voor de plaatsing dezer regelen, heb ik de eer te zijn

Uw. Dw.

Dr. SANNES.

Rotterdam, 19 Maart 1892.

TOELATING VAN VREEMDELINGEN TOT DE MEDISCHE PRAKTIJK IN NEDERLAND.

Het *Tijdschrift* bracht in de vorige week twee artikelen over dit onderwerp, dat door een wetsontwerp der Regeering aan de orde is gesteld. Dit laatste wordt door den Heer NIJHOFF op uiterst merkwaardige wijze in bescherming genomen. Hij tracht niet de voortreffelijkheid maar de onschuldigheid daarvan aan te toonen. Heusch, het zal zoo erg niet worden, als gij wel denkt, Heeren Collega's; die algeheele of bijna algeheele vrijstelling, waarover zich Rotterdam zoo bang maakt, zal door onze scherptziende Senaten niet zoo licht verleend worden; maar wat alles afdoet, daar zullen zich niet eens zoo veel candidaten aanmelden; zoo ongeveer redeneert hij. Alles zeer wel mogelijk, maar waarom dan een Wet; deze wordt toch niet gemaakt om een paar buitenlanders te gerieven, die men hier best missen kan en die, na eerst in hun eigen land afgestu-

deerd en zich dus met de gewoonten en denkwijzen van hun land vertrouwd gemaakt te hebben, om de een of andere onbekende reden plotseling een onstuimige begeerte in zich voelen opkomen, om in Holland te gaan praktizeeren, d. w. z. te gaan geld verdienen, want aan de studie kunnen zij zich in hun eigen land even goed blijven wijden. Bovendien het is wel een kleinigheid, maar het is toch zoo, de meeste vreemdelingen zullen juist dan hierheen komen, als de studiepenningen en dergelijken aan het eigen vaderland geofferd zijn geworden. En toch zou men verlangen, dat zij hier de vruchten konden komen plukken van hun studie, zonder vooraf te voldoen aan formaliteiten, die minstens niet lichter wegen dan die, waaraan de eigen landgenoot voldoen moet. Dat is wel wat veel gevorderd: te meer, daar onze Hollanders, die in het buitenland willen praktizeeren, energie en kennis toonen, en afdokken moeten, willen zij hun verlangen bevredigend zien. Waarom zou men den vreemdeling anders behandelen dan hij ons doet? Maar bovendien als men iets roijaals doen wil, dat men het dan ook roijaal doe. Want, zooals de Heer NIJHOFF terecht opmerkt, wat beteekent eigenlijk dit Wetsontwerpje? niets anders dan dit, dat de „onwaardige” (eng is de poort, enz.) precies als een gewoon student alle examens, met lange tusschenruimten en misschien wel met het college-loopen daarbij zal moeten medemaken en dat de waardige van enkele examens en onkosten zal vrijgesteld worden. Maar ik vraag U, wat geven dezen een paar examentjes, die hij uit de mouw kan schudden en een paar honderd gulden, die hij in het land van belofte wel weer spoedig terug verdienen zal? Of zou zulk een offer te groot zijn om te verkrijgen, wat blijkbaar voor den candidaat een levensbehoefte is?

De Wetsvoordracht wordt zelfs door de Regeering niet verdedigd met een argument, dat waarde bezit, omdat het spreekt over het nut en het voordeel, dat bij aanneming van het wetje voor Holland verkregen zal worden. De voordracht wordt vergoelijkt. Maar dan behoort ieder, die een stem uit te brengen heeft, te weten, wat Prof. TREUB schrijft, dat de medicus-middelman hier in Holland allicht evenveel weet als zijn collega in Duitschland; dat dus Duitschers, enz. hier te lande, die zich aan een Hollandsch medicus toevertrouwen, geen slechtere, eer een betere garantie voor goede behandeling erlangen, dan wanneer zij een patriottisch collega te hulp te roepen.

Zooals ik reeds gezegd heb, men doet niets anders dan deze Wet vergoelijken. Dat doet de Heer NIJHOFF ook wanneer hij beweert, dat onze Senaten wel zullen zorgen, dat geen onberoepenen hier het dagelijksch brood aan hun collega's zullen betwisten. Zie, ik stel een onbegrensd vertrouwen in de Senaten of medische Faculteiten onzer Rijks-Universiteiten; ik twijfel geen seconde aan haar kennis en haar loijauteit, maar ik herinner mij een spreekwoord, dat tot voorzichtigheid maant; Jupiter zelf, de beheerscher van den Olymp dutte wel eens een enkele keer. En ik weet dat studenten, die in mediis rebus staan, niet dezelfde beteekenis hechten aan het cum laude van mijnheer A en dat van mijnheer B. Als men nu daaruit de conclusie wil trekken, dat de attesten der Hollandsche Universiteiten evenmin een volkomen vertrouwen verdienen, als die der Duitsche: mij goed. Ik teeken er alleen op aan (opzettelijke dwaling sluit ik natuurlijk uit): Hollandsche Faculteiten vergissen zich, terwijl zij een Hollandsch, en bijv. Duitsche

Faculteiten, terwijl zij een Duitsch belang trachten te dienen; en Hollandsche en Duitsche belangen gaan tot nog toe niet parallel.

Ik heb aangewezen, dat de Heer NIJHOFF nergens het nuttige en noodige heeft aangetoond van het praktizeeren van vreemdelingen hier te lande (en daarop komt het aan) en dan heeft hij, zooals de Regeering, zijn pleit voor het bon sens verloren. Maar ik ga verder: zou de Heer NIJHOFF de beteekenis der Wet (in haar gevolgen) niet een weinig onderschatten; hij spreekt van laakbare toegeeflijkheid, van te ver gedreven courtoisie, wanneer men niet vergt, dat iemand voldoende Hollandsch kent, om in die taal een examen af te leggen, hetwelk hem bij goeden afloop het recht geeft een ambt te aanvaarden, dat n.b. in Holland moet uitgeoefend worden en hem niet aangeboden is, maar dat hij begeert en waarvoor zich een voldoende hoeveelheid Hollanders willen beschikbaar stellen. Dat is erger, dan wat er van beweerd wordt; dat is schandelijk onrechtvaardig. En zoo is de geheele wet. Nederland stelt zich, zooals Prof. TREUB terecht beweert, op een genereus standpunt, maar wordt daardoor onrechtvaardig tegenover zijn eigen burgers. Het is volkomen waar, wie het breed heeft laat het breed hangen, of beter, kan het breed laten hangen, want hij doet het gewoonlijk niet. Grootte Staten plegen weinig edelmoedighedens; zij zullen daarvoor wel hun redenen hebben. En als nu Holland, zonder dat er n.b. van buiten af om gevraagd is, rechten gaat prijs geven, waardoor (niemand zal het durven ontkennen) belangen van zijn burgers geschaad *kunnen* worden, dan begeeft het zich op een verkeerden weg. Ik voor mij zou zelfs niet eens mede willen gaan met Prof. TREUB, waar hij voorstelt in de Wetsvoordracht het beginsel van reciprociteit op te nemen: d. w. z. dat wij zouden moeten beginnen met voor te stellen dezelfde faciliteiten aan vreemdelingen te verleen, die wij zouden kunnen krijgen in de Staten, waaruit deze vreemdelingen afkomstig zijn. Laat anderen beginnen, en worden wij beleefd maar dringend verzocht om mede te doen, dan doen wij mee, waar wij het niet nalaten kunnen (force majeure) of waar ons belang het meebrengt; anders houden wij ons geïsoleerd. Want er is voor ons tegen zulk een overeenkomst nog een ander bezwaar, dan waarop Prof. TREUB reeds gewezen heeft (deze maakte terecht opmerkzaam op het feit, dat de maatstaf zelfs om in eenzelfde Rijk de bevoegdheid tot praktizeeren te verkrijgen, aanmerkelijk verschillen kan; deze kan afhangen van de algemeene wetten, en van de eischen, die door elke verschillende Faculteit gesteld worden); dit bezwaar is, dat elke kleine Staat bij een zoogenaamde regeling, die op billijkheid gegrond is, altijd achter het net vischt. Bij de volgende rede- neering neem ik alleen globale cijfers. Gesteld Nederland heeft 5, Duitschland 50 miljoen inwoners. Aangenomen dat alles, wat men over het Deutsche geleerden-proletariaat leest, overdreven en onjuist is, dat dus in Deutschland de medicus evenveel kans van slagen heeft als de medicus hier in Holland, dan zal het aantal personen, die niet slagen en daaronder zij, die het wagen zullen een andere Heimath te zoeken, in Deutschland tienmaal grooter zijn dan hier. Er zullen dus, als er een contract gesloten werd tusschen Deutschland en hier, en men alles gelijk stellen wil, 50 Deutsche medici naar Holland (het wel niet steinreiche, maar toch altijd nog zeer rijke) verkassen

tegen 5 Hollandsche naar Duitschland. Op 10 millioen Duitschers komt dus één Hollandsch, op hetzelfde aantal Hollanders, als zij er waren, zouden er 100 Duitse medici komen. De geïnteresseerde bewoners van Duitschland zouden dus waarschijnlijk honderd maal meer profijt of minder nadeel hebben bij de Wet, dan de geïnteresseerden bij ons.

Mijn conclusie is derhalve: wordt men gedwongen zulk een Wet te maken, men doe het: contre la force il n'y a pas de résistance; maar gaat men uit eigen beweging zulk een Wet uitlokken, dan begaat men een groote fout, omdat men te kort doet aan de belangen van de burgers van zijn eigen land.

Dr. GEYL.

P. S. Ik had eigenlijk nog moeten opkomen tegen het cijfer-argument van den Heer NIJHOFF; de medische toestanden van 1865—1878 in Duitschland laten zich niet vergelijken met die van thans.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Alhoewel volgens het *British medical Journal* „the Royal „Commission on vaccination”, die in Juni 1889 haar werkzaamheid begon, eerst tot de helft harer taak gekomen is, zoo schijnt toch het plan te bestaan, reeds spoedig een „interim report” over de werking der „Vaccination Act” in te dienen, vooral met het oog op de daarin voorkomende strafbepalingen. De Commissie is namelijk nu reeds van oordeel, dat het stelsel der „cumulative penalties” behoort verlaten te worden, als zijnde ondoeltreffend en toch niet voldoende, om van vergrijpen tegen de wet af te schrikken.

GÖTTINGEN. — Onder het opschrift: „Die Methode der Wiederbelebung bei Herztod nach Chloroformeinathmung” wordt in de *Berliner klinische Wochenschrift* door Dr. MAASS de op de kliniek van Prof. KOENIG alhier gevolgde methode zeer geprezen. Haar toepassing geschiedt als volgt: De helper of operateur plaatst zich ter linker zijde van den patiënt, met zijn gelaat naar het hoofd van laatstgenoemde gekeerd, terwijl hij met muisc en duim van zijn geopende rechter hand tusschen de plaats van den hartstoot en den linker rand van het borstbeen met krachtige, afwisselende bewegingen den thorax sterk samendrukt. De frequentie dier compressies moet 120 en meer in de minuut bedragen, en men moet, volgens de woorden van MAASS, „mehr für genügenden Kraftsaufwand bei den einzelnen Bewegungen „Sorge tragen, als dass man fürchten müsste zu stark zu drücken”. De uitvoering der methode wordt bevorderd, wanneer de linker hand de rechter borsthelft van den patiënt omvat, en daardoor zijn lichaam fixeert. De uitwerkingen der pogingen blijken uit de kunstmatig opgewekte carotidenpols en de vernauwing der pupil. Zij moeten daarom zoo lang voortgezet worden, totdat de pupillen vernauwd blijven en de spontane ademhalingsbewegingen aanhouden.

JENA. — Prof. ROSSBACH heeft wegens ziekte zijn ontslag als Hoogleeraar genomen.